Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Erik Valeur

AL ȘAPTELEA COPIL

editura rao

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VALEUR, ERIK
Al șaptelea copil / Erik Valeur ; trad.: Graal Soft. – București : Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-755-0
I. Graal Soft (București) (trad.)
821.113.4-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ERIK VALEUR
Det syvende barn
© JP/Politikens Forlaghus København, 2012

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană:
Graal Soft

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2015

978-606-609-755-0

CUPRINS

Cuvânt-înainte al autorului
CASA MARIEI / 7
FEMEIA DE PE PLAJĂ / 13

PARTEA a II-a: Vânătoarea / 33
SCRISOAREA / 35
KONGSLUND / 60
CAMERA ELEFANȚILOR ./ 86
MAGNA / 105
MAGDALENE / 126
ORLA / 139
FRICA / 160
POSTUL DE TELEVIZIUNE / 171
PETER / 182
MINISTRUL DE STAT / 195
SEVERIN / 208
ELEFANȚII ALBAȘTRI / 230
ÎNGERUL PĂZITOR / 249
SECRETUL / 263

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

PARTEA a III-a: Eva / 287
SKODSBORGUL REGAL / 289
PROFESORUL / 302
ANIVERSAREA / 310
MOARTEA / 331
ÎNMORMÂNTAREA / 341
SCRISOAREA DIN TRECUT / 363
REGISTRUL KONGSLUND / 397
SUSANNE / 410
NILS / 435
ASGER / 445
FATA OARBĂ / 473
COPIII DE LA KONGSLUND / 492

PARTEA a IV-a: Întunericul / 519
EVADAREA / 521
CAPETELE LIBERE / 538
PRĂBUȘIREA / 576
ULTIMA ÎNCERCARE / 585
AMENINȚAREA / 592
ANDROMEDA / 606
PRIM-MINISTRUL / 611
RĂMAS-BUN / 625
INVIDIA / 632
ATENTATUL / 638
RENAȘTEREA / 642
NEMESIS / 649
CAMERA REGELUI / 692
Epilog
CÂNTECUL MARIEI / 695

Cuvânt-înainte al autorului
CASA MARIEI

Trebuie să rămână un secret felul în care am primit informații noi și necunoscute până acum despre cazul care, mai târziu, avea să fie cunoscut drept Afacerea Kongslund.

Am promis solemn, chiar dacă este absurd, în principiu, deoarece adevărul nu poate fi ascuns atunci când soarta are alte planuri. Și soarta are întotdeauna alte planuri.

Voi face tot ceea ce este cu putință să reproduc acele evenimente ciudate care au ținut întreaga națiune în suspans pentru scurt timp, cât de simplu și concis pot. Nu vreau să iau partea nimănui cu privire la ceea ce s-a întâmplat și să fac pe Dumnezeu cel milostiv, cu ochii blânzi, și aproape că am auzit-o șuierând pe celebra directoare a orfelinatului Kongslund, întrebându-se de ce lumea ar trebui să îl implice pe Dumnezeu în această chestiune.

În lumea lor, populată mai mult de cincizeci de ani de copiii orfani, nu a existat niciun Dumnezeu milostiv – și cu siguranță nu a existat un bătrân distrat, cu părul cărunt, care nu avea nimic altceva mai bun de făcut decât să ierte oamenii, la sfârșitul zilei, pentru toate păcatele lor.

În lumea lor exista doar voința neclintită a doamnei și a bonelor pentru a repara consecințele egoismului generațiilor anterioare. Un proiect sortit de la început unui destin întunecat, de nestăpânit, condus fără influențe religioase sau raționale și a

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

cărui activitate preferată consta în blocaje, stări de șoc și căderi bruște.

– Soarta este unica forță a semnificațiilor, ea îi face pe copii să cadă și le provoacă durere, ar spune ea cu un entuziasm contagios, pentru care era atât de cunoscută, pentru ca mai apoi să râdă de se zguduiau pereții. Aici, în acest loc, nu avem nevoie nici de Dumnezeu, nici de diavol!

Îmi amintesc încă bolboroseala care se auzea mereu din burta ei odată cu aceste vorbe și cum noi, copiii, eram fascinați și cum, speriați, ne țineam respirația. Și chiar și astăzi, după mai mulți ani, am tendința să îi dau dreptate.

Pentru a-mi explica propriul rol în acest caz, ar trebui să fie suficient să spun că și eu, ca și personajele principale ale romanului de față, mi-am petrecut primii ani în creșa și căminul de copii Kongslund și că, în decursul anilor, condus de o forță pe care nu am înțeles-o niciodată suficient, m-am tot întors în acest loc. Probabil că, în final, acesta a fost motivul pentru care Marie m-a găsit, în cele din urmă.

Analiza pe care am făcut-o cu privire la afacere s-a bazat pe înregistrările detaliate, completate cu propriile noastre investigații ale evenimentelor, pe care nu le-am putut afla în detaliu. Acest lucru este valabil în special în cazul celor șase copii cu care și-a petrecut primele luni din viață la Kongslund – și la care ea, în toată viața ei, nu a renunțat.

Misterul care îl înconjoară pe Al șaptelea copil *este – după cum văd eu lucrurile – cel mai probabil, o poveste bazată pe această dorință de regăsire. Probabil că și onorabilii psihologi de la Kongslund mi-ar da dreptate – s-ar putea ca ei să știe povestea.*

În cele din urmă, nu ne rămâne decât să sperăm că Marie și destinul, la căderea cortinei, vor putea ajunge la un acord pe cale amiabilă.

Dacă această dorință i se îndeplinește, călătoria nu va fi fost în zadar. Atunci ea va sta undeva, acolo sus, în umbra fagilor masivi, care acum mult timp îi ofereau protecție ultimului

monarh absolut al Danemarcei, și va fredona cântecelul elefanților albaștri, pe care îl cânta de când era copil. Seară de seară.

Și cred că, de data aceasta, se va opri după ce va fi cântat ultima strofă.

30 aprilie 2011

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Prolog
FEMEIA DE PE PLAJĂ

SEPTEMBRIE 2001

Femeia fusese găsită pe plajă, în dimineața zilei de 11 septembrie 2001, aproape la jumătatea distanței dintre Badhotel Skodsborg și Strandpark Bellevue.

Asta era cu câteva ore înainte ca lumea să se schimbe pentru totdeauna, pentru aproape toți oamenii de pe diferite continente. Această coincidență ciudată a avut o importanță crucială pentru turnura extraordinară pe care a luat-o acest caz, astfel încât nu se poate spune decât că soarta fusese încântată să „programeze" două evenimente complet diferite în una și aceeași zi.

Evenimentul mai puțin semnificativ dintre cele două fusese uitat imediat, chiar dacă, în primele ore, fusese tratat și raportat prioritar de poliție.

Apelul de urgență fusese primit la ora 06.32. Femeia moartă era întinsă aproape de linia de plutire, cu fața presată în nămolul gri; brațele îi erau întoarse spre spate și palmele desfăcute. Pe palme avea conturat un mic model din nisip, de aceea anchetatorii crezuseră inițial că era vorba de o crimă rituală, cu cine știe ce motiv morbid. Bineînțeles, era la fel de posibil, așa cum sugerase unul dintre ei, ca vântul de răsărit să fi adus nisipul pe corpul ei, înainte ca soarele să se fi ridicat pe cer, deasupra fiordului.

Stăpânul unui câine, care locuia într-una din vilele elegante de pe Torbæker Strandvej, sunase la poliție. Polițiștii

stabiliseră de comun acord că femeia era deja moartă când atinsese țărmul. Ea avea un crater conic adânc până la creier în frunte. Sângele îi cursese prin gaura din păr și se infiltrase în nisipul din stânga și din dreapta capului. Tehnicienii găsiseră păr pe pietrele ascuțite pe care aterizase, dar cea mai mare parte a sângelui fusese spălată de mult de apa sărată a fiordului, în mare. Moarta nu avea acte la ea, dar hainele ei (și ceasul) îi făcuseră, în cele din urmă, pe anchetatori să creadă că provenea din Noua Zeelandă sau din Australia. Cu toate acestea, rezultatele analizelor și concluziile veniseră prea târziu, și anume într-un moment în care, fiind deja moartă, nimeni nu i-a mai acordat nici cea mai mică atenție.

Se poate afirma cu siguranță că acest caz ar fi fost urmărit, dacă lumea nu ar fi fost complet dată peste cap în următoarele câteva ore. O coincidență pe care nimeni dintre cei prezenți la locul crimei nu ar fi putut să și-o imagineze. Pentru că, în timp ce criminalistul examina nisipul de sub moartă pentru a găsi potențiale indicii, două avioane de pasageri pătrundeau în spațiul aerian de deasupra New Yorkului, după care toate celelalte activități de pe planeta verde a lui Dumnezeu și-au pierdut sensul. În zilele care au urmat, în buletinele de știri daneze a apărut insistent o singură imagine, întipărită adânc în conștiința oamenilor: imaginea zgârie-norilor înconjurați de fum, de pe orizontul New Yorkului și trupurile negre aruncându-se în abisul Ground Zero.

Dacă acel caz al femeii moarte avusese vreodată ocazia să ajungă pe prima pagină a ziarelor daneze, acel moment trecuse. Două publicații mai mici au scris câteva rânduri și numai într-una singură, câteva săptămâni mai târziu, se anunța că poliția suspendase acest „caz nefericit" pentru că, în ciuda solicitărilor internaționale repetate, nimeni nu recunoscuse portretul ușor macabru al moartei, care fusese trimis peste tot. Niciun registru și nicio bază de date din lume nu fuseseră în măsură să ofere informații.

Soarta câștigase, pe toată linia, împotriva eforturilor muritorilor, probabil pur și simplu de dragul victoriei. Dar, ca

să fim sinceri, chiar și poliția se grăbise puțin să încheie cazul cât mai curând posibil.

Până la urmă, în lume se petreceau lucruri mult mai importante.

Cu toate astea...

Câțiva ani mai târziu, inspectorul-șef care condusese ancheta acestui eveniment marginal a dat un interviu într-un ziar de dimineață, vorbind despre cazurile nerezolvate.

Undeva pe la mijlocul conversației, el a menționat-o pe femeia de pe plaja dintre Skodsborg și Bellevue, incident care fusese dat uitării până în acel moment. Nu fusese în măsură să relateze corect câteva lucruri care se întâmplaseră în acea dimineață – detalii mici, însă importante, dar acum polițistul aflat în pragul pensionării își găsise brusc cuvintele, spre disconfortul său:

– În ceea ce privește modul de operare al crimei, mă tem că a fost vorba despre o persoană foarte bolnavă, spuse el. În acel moment, nu am exclus posibilitatea că omuciderea să aibă legătură cu primul criminal în serie din Danemarca.

Jurnalistul care stătea în fața lui, asculta și nu își amintea de nicio crimă care să fi avut loc la Bellevue.

De cealaltă parte de mesei, polițistul închisese ochii ca și cum, în sinea sa, era încă pe plajă, în timp ce trecea în revistă probele pe care tehnicianul le marcase și fotografiase în nisip. Apoi, spuse cu o voce groasă:

– În primul rând, am observat cât de puțin probabil era ca, în cădere, corpul să fi nimerit în singura piatră mare de pe acel sector de plajă. *Singura*. Într-adevăr, era o coincidență extraordinară, dar posibilă, bineînțeles.

Jurnalistul dădu din cap și porni reportofonul.

Polițistul nu băgă în seamă dispozitivul.

– Desigur, ne-a surprins că unul din ochii ei era extrem de distrus... pe când celălalt era neatins și părea că ea dormea liniștit. Ochiul rănit atârna jumătate în afara orbitei și nu am înțeles complet cum se putea întâmpla acest lucru în timpul

căderii. Nu părea a fi fost consecința directă a căderii. Dar, încă o dată... Era *posibil*, bineînțeles, pe de altă parte, ar fi putut fi rănită astfel în altă parte. Inspectorul deschise ochii. Poate căzuse în timpul nopții... Își prezentase ipoteza dintr-o perspectivă atât de sceptică, încât jurnalistul de-abia îndrăzni să clatine din cap.

Apoi bătrânul polițist abordă subiectul misterioaselor descoperiri, iar vocea i se îngroșă și mai mult.

– Poate că nu a avut nimic de-a face cu incidentul, spuse el. Dar în imediata apropiere a cadavrului erau patru elemente care nu au putut fi identificate, oricât de mult ne-am străduit... și cu siguranță nu aveau ce căuta pe o plajă daneză normală. Se aflau atât de aproape de femeie, încât *trebuiau* să aibă legătură cu aceasta. Într-adevăr, acest lucru ne-a enervat foarte mult. La dreapta acesteia – deci în partea de sud – se afla o cărticică, la maximum un metru distanță. Nu era o carte obișnuită, ca acelea pe care le luau oamenii cu ei atunci când se scăldau în razele soarelui din fiord. Cartea era scrisă de un astronom. Fred Hoyle. *Norul negru* din anul 1957 – un roman science-fiction – ar fi trebuit să fii cel puțin astrofizician pentru a o înțelege. Eu am citit-o.

Clătină din cap, aproape scuzându-se.

Jurnalistul nu auzise vreodată nici de autor, nici de carte.

– Dar mai era ceva, declară fostul investigator. La vest de cadavru – un pic mai sus de plajă – se afla o creangă de tei. Singura problemă era că, dacă ai fi căutat în lung și-n lat, n-ai fi găsit niciun tei. Deci, cum ajunsese creanga acolo? Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să își alunge orice urmă de îndoială, apoi reveni la subiectul pe care un ofițer serios trebuia să îl aducă în discuție:

– Poate că fusese aruncat acolo de un copil... Totul părea atât de... aranjat.

Din nou, rămase nemișcat o clipă, ca și cum ar fi fost prins în trecut, înainte de a continua:

– Dar ceea ce ne-a surprins cel mai mult a fost faptul că ramura fusese tăiată cu drujba.

Bătrânul inspector tăcu din nou și închise ochii, în timp ce studia peisajul interior al minții, unde cadavrul era întins pe burtă și tehnicienii se târau pe nisip, în patru labe.

Jurnalistul împinse cu un gest demonstrativ aparatul mai aproape de interlocutor, dar nu spuse nimic, dorind să-l facă să înțeleagă că empatiza cu disconfortul său. Ramurile retezate la această grosime nu erau la fel de simplu de transportat în ciocurile porumbeilor, așa cum se întâmpla în cazul crenguțelor.

– Creanga era foarte veche, declară, în cele din urmă, inspectorul, cu o voce sumbră, după cum a demonstrat investigația mai târziu. Această ramură nu fusese găsită undeva la marginea pădurii, ci stătuse mai mulți ani undeva, într-o casă. Dar, la naiba, de ce să ia cineva o ramură de copac și să o așeze pe plajă?

Jurnalistul nu avea răspuns la întrebări și aștepta.

– În partea de est... spre apă, am găsit o frânghie la câțiva metri de capul ei. Dar nu era o funie obișnuită. Era aranjată în formă de lat și era destul de groasă. Acest obiect găsit ne-a dat destulă durere de cap, deoarece, prin amplasarea sa, putea indica o execuție...

Reporterul nu îndrăzni să îl grăbească, pentru a nu-l face să-și piardă raționamentul.

– Dar cea mai teribilă... Polițistul ezită din nou. Cea mai rea dintre toate a fost *pasărea*.

Ultimul cuvânt fusese șoptit, pe vârful buzelor.

– Pasărea?

– Da. Chiar lângă mâna ei stângă, o pasăre mică zăcea pe plajă. Cu gâtul rupt. Exact ca femeia, întinsă pe burtă. Era cu adevărat înfiorător. Pasărea ne-a convins, în cele din urmă, să trimitem o descriere a concluziilor noastre la specialiștii de la FBI, în Washington, către un departament care se ocupă exclusiv de criminali în serie. Dar, din cauza atacului terorist împotriva turnurilor gemene, răspunsul lor a venit abia după mult timp. Nu credeau că un criminal în serie își făcea de cap pe la noi. Pe de altă parte, descoperirea de pe plajă era foarte

libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

ciudată și nebunească și nu avea nicio explicație logică. Cei de la FBI nu au găsit un tipar comparabil sau similar cu ceea ce văzusem la Bellevue. În cazul în care ar fi existat un tipar.

Polițistul căzu din nou pe gânduri.

– Prin urmare, au considerat că totul este o coincidență?

Întrebarea reporterului apăruse cu o urmă de nervozitate.

– Da... este corect. Dacă se luau în considerare toate detaliile, acestea păreau a fi numai coincidențe, deși niște coincidențe ciudate. *Don't worry,* ne-au scris ei. Cu toate acestea, noi ne-am făcut griji în continuare. Sau, mai bine spus, eu. Și îmi fac și în ziua de azi. Încă văd acea mică pasăre în fața ochilor.

Jurnalistul puse degetul pe butonul de oprire al reportofonului.

– Dar o pasăre moartă pe plajă nu este ceva neobișnuit. O pisică i-ar fi putut rupe gâtul și ar fi putut-o târî pe plajă, înainte să fi fost alungată?

Vocea lui suna acum aproape provocator.

Inspectorul își privi îndelung interlocutorul.

– Da, desigur, spuse. Totul este... foarte posibil. Dar nu era un pescăruș tânăr sau o micuță mierlă, nici măcar o blestemată de vrabie.

Dintr-odată, în ochi îi sclipi ceva ce semăna cu furia.

– Era o pasăre care n-ar fi zburat niciodată liberă, în toiul nopții, deasupra unei plaje daneze, și exact asta era problema.

Jurnalistul ridică reportofonul, pentru a surprinde ultimele cuvinte ale bătrânului, care stătea cu ochii închiși în fața lui și privea plaja cu ochii minții.

Mai târziu, în redacție, se auziră la fel de clar ca în timpul interviului. Și aceste ultime cuvinte au fost cele care l-au convins pe redactorul-șef să șteargă povestea, o dată pentru totdeauna, cu o pufnitură:

– Nu vom tipări un astfel de nonsens! Cititorii ne vor lua de nebuni!

– Era un mic canar galben, rostise inspectorul în microfon, urmat de o pârâitură a difuzorului. Înțelegeți?

Jurnalistul nu-i dădu niciun răspuns.

Inspectorul rămase, pentru un timp, destul de gânditor, până când spuse, în cele din urmă:

– Și exact aceasta era problema noastră. Cine a auzit vreodată ca un canar să zboare, în miezul nopții, pe o plajă, pentru ca mai apoi să intre în derivă și să-și rupă gâtul? Este al naibii de absurd.

După aceste cuvinte, inspectorul rămase nemișcat.

– Femeia a fost ucisă. Sunt convins de asta.

Așa cum am spus, declarația sa nu a fost publicată niciodată.